

RÖHÖ RIEPU RYTSHÄJÄÄ, KYLKI KYLLÄ KYTSHÄJÄÄ

Kylän nimi rämähti rumalta! (Ilmari Kianto). Perimätiedon mukaan se olisi saanut nimensä ensimmäisen asukkaansa Röhhäjän mukaan. Röhhjäkä oli tullut Suomen puolelta, todennäköisesti Kainuusta, ja asettunut asumaan pysyvästi Röhhjärven rannalle joskus 1600-luvun loppupuolella. Vanhan rahvaan kertoman mukaan (1800-luvun loppupuolella) Röhhön kylänpaikan aikoinaan olisivat asuttaneet eränkävijät; seutu oli näet erinomaista riistamaata.

Röhhöä ei kuitenkaan mainita vielä Vienan-Karjalaa koskevissa 1400—1600-lukujen asiakirjoissa, joista ensin on julkaistu. Ensimmäinen maininta Röhhön kylästä löytyy Arkan gelin lääninarkiston valvontakirjasta vuodelta 1679. Seuraava ote on siitä lainattu:

Talossa n:o 1 asuu kylän vanhin Ivan Petrinpoika Lukkojev, hänellä on kolme poikaa: Jaakko, Kuisma ja Vasselei

Jaakolla on 12-vuotias Hotatta-poika, Kuismalla 6-vuotias Fetka ja 3-vuotias Senka-poika.

Talossa n:o 2 asuu Ivan Paavonpoika Tabojev, jolla on 7-vuotias Lazar ja 5-vuotias Onufri-poika.

Talossa n:o 3 asuu Jushko Timoteinpoika Pulijev.

Talossa n:o 4 asuvat veljekset Timo ja Luka Nikiforinpoika Gatevit.

Kaikkiaan Röhhössä siis asui neljä talonpoikaa, joilla oli yhteensä neljä aikuista veljeä tai poikaa sekä viisi alaikäistä lasta. Naispuolisia asukkaitahan ei noina aikoina laskettu lainkaan mukaan tilastoihin.

Röhhössä oli asunut myös lappalaisia ainakin vielä 1700-luvulla. Siellä tavataan runsaasti lappalaisten muinaisjäännöksiä, mm. lähellä Röhhöä sijaitsevan Junkkalammen rannalla lapinkiukaita. Röhhjärvenssä on myös lappalaisasutukseen viittaava paikannimi, Lapinniemi (J.W. Juvelius 1886).

Helposti olettaisi noinkin varhain syntyneen kylän asukasluvun moninkertaistuvan kahdessa vuosisadassa. Toisin näyttää kuitenkin käyneen Röhhön osalta, kuten seuraavasta taulukosta käy ilmi:

Talo/asukkaat	vuosi	1838	1859	1866	1905	1907	1926
Röhhö		14/75	15/129	22/?	28/228	28/254	20/109
koko kyläkunta		—	25/204	?/274	47/330	47/383	33/195

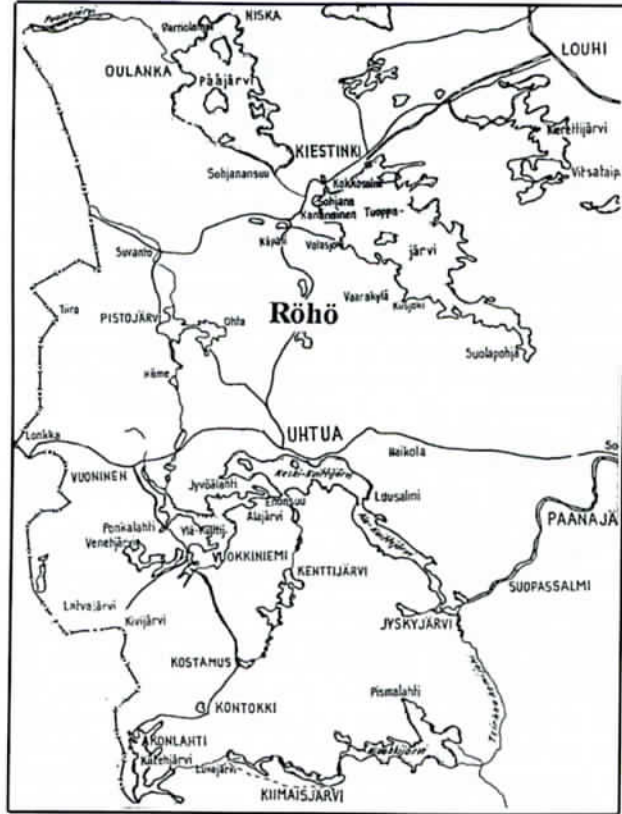
(Vuosien 1838 ja 1866 tiedot ovat ennen julkistamatonta arkistoaineista, 1859 ja 1907 tiedot ovat peräisin vanhoista venäjänkielisistä asiakirjoista.)

Sytä väestönkatoon voi olettaa esim. löytyvän säännöllisesti toistuneista nälkävuosista ja 1700-luvulla käydyistä sarkasodista. Vuoden 1926 tilasto taas kertoo siitä, että yli puolet röhhöläisistä oli paennut Karjalan kapinan jälkiselvittelyä Suomeen. Ouluunkin heitä tuli satakunta vv. 1922—24!

Ouluun v. 1922 tulleita röhhöläisiä:

Perheet/lukumäärä/(talo ja sijainti)

Petroffit (2 henkeä) Petrilä, Korkeaniemi, Köllöjeffit (1 henki), Luukkuset (9 henkeä) Luukkosen talo, Matalaniemi, Koivulat (5 henkeä), Vasiljeffit (9 henkeä) Huotarila, Suvirannat (5 henkeä) Jyrkilä, Lasaroffit (20 henkeä) ainakin Hillipälä, Luodot (6 henkeä) Onttola, Lariset (2 henkeä) Rot-

jola, Konnut (2 henkeä) Kontula, Kontuniemi, Kuuselat (3 henkeä), Heikkiset (3 henkeä), Osipoffit (4 henkeä), Hoikat (6 henkeä), Aallot (5 henkeä), Vaarat (3 henkeä), Rantalat (4 henkeä), Leontjeffit (6 henkeä) ja Laineet, Ahot, Koivistot 1+1+1, Majakat 1 ja Alavat 1.

Röhhö on kuulunut ainakin vuodesta 1866 hallinnollisesti Uhtuan kuntaan. Se muodosti yhdessä Voikulan eli Hämhien ja Suuriniemen kylien kanssa kyläkunnan. Suurin kylä oli Röhhö, jonka asukkaat ja talot jakautuivat vuonna 1926 eri kylänosiin seuraavasti:

Korkeaniemi 4 taloa 15 asukasta
Matalaniemi 15 taloa 81 asukasta
Mikinniemi 1 talo 13 asukasta

Vuonna 1921, ennen Suomeen suuntautuvaa pakolaistulvaa, Korkeaniemessäkin oli vielä 12 taloa, joten peräti kahdeksan taloa näyttää autoituneen tuossa rytäkässä. Tyhjiin jääneistä taloista mainittakoon Huotarila (Vasiljeffit), Jyrkilä (Suvirannat), Onttola (Luodot), Rotjola (Lariset) ja Petrilä (Petroffit). Viimemainittu oli Korkeaniemen suurin talo, asukkaat olivat "pohattoja" ja omistivat myös niemellä sijaitsevan kaupan. Myös Kontuniemen asukkaat, Vasselei Kontu vaimoineen, tulivat Ouluun.

Röhhön maantiedettä

Muinaiset eränkävijät asettuivat Röhhön vesistön ääreen tultuaan asumaan ensin Matalaniemeen, mistä asutus melko pian levisi myös Korkeaniemeen, joka tunnetaan myös Pit-

käniemenä. Uudisasukkaat olivat ahkeria ja muokkasivat koko järven ympäristön pelloiksi. Työtä riitti, sillä maaperä oli hyvin kivikkoista. Pelkän lihasvoiman avulla kivet raivattiin ja siirrettiin korkeiksi kiviaidoiksi vaarojen rinteille.

Yhä vieläkin näkyy Röhössä näitä kivivalleja hylättyjen peltojen reunamilla. Eräänkin yksinäisen talon ympärille oli pelloilta kootuista kivistä pystytetty aita, jossa oli noin 400 kuutiometriä kiviä. Se pelto oli raivattu raskaalla työllä.

Maisemamuodoiltaan Röhö kuuluu Vienan laajaan erämaa-alueeseen, joka levittäytyy Kuittijärven ja Tuoppajärven vesistöjen välille. Tällä alueella on kyllä hyvin harvassa ja niiden väliä saattoi olla kymmeniäkin kilometrejä.

Niinpä Uhtuan ja Röhön välinen matkakin oli nelisen kymmentä kilometriä. Alkutaipaleella oli hyvä hiekkatie, joka kulki karun, havupuuta kasvavan kangasmetsän halki, sitten piti ylittää korkeahko maanselkä, Ironsyryjä, ja vasta lähempänä Röhöä maisema tuli vaihtelevammaksi soineen, puroineen ja järvineen. Röhön ja Suvi-Suurijärven väli oli noin 15 kilometriä hyvin vaikeakulkuista, hyllyvää suota. Jo vuonna 1914 sinne oli saatu hyvä porrastus, jota pitkin Ilmari Kiannon mukaan oli helppo kulkea.

Röhöjoki laskee suureen Tuoppajärveen, joka on Itä-Karjalan Vienanmereen laskevista vesistöistä pohjoisimman, Koutajoen vesistön keskusjärvi. Joen vehmailla rannoilla olivat röhöläisten parhaat niittymaot.

Röhöjärvi ulottuu pohjoisesta etelään. Sen länsiranta on alavaa ja hiekkaperäistä. Keskuskylä Matalaniemi levittäytyi Röhöjärven ja Hoikanjärven välille. Näitä kahta järveä yhdistävään jokeen oli rakennettu kylän mellitsä. Korkeaniemi sijaitsi pitkäkähköllä, louhikkorantaisella niemellä, joka jakoi järven pohjoiseen ja itäiseen lahteen. Näitä kahta kylänosaa yhdisti ainakin jo vuonna 1914 silta, jota Kianto kuvaa korkeaksi, kapeaksi ja hengenvaaralliseksi.

Röhöläisten elinkeinoista

Kyläläisten elinkeinoina olivat maatalous, kalastus, metsästyks ja kaupankäynti. Karjaa pidettiin koko kesä yhteislai-

tumella ja Vaski-niminen mies oli nuoruudestaan saakka ollut kylänkunnan yhteisenä paimenena.

Palkkansa Vaski sai lypsävien lehmien mukaan; hiehoista ja vasikoista puolta vähemmän, ja sonnit pääsivät ilmaiseksi. Lisäksi jokaisen talon kuului antaa paimenelle patruuna voita, leipä ja 'vitsamöykky'.

Vaski oli hyvä paimen. Hänen paimentamaansa karjaan ei karhu koskaan kajonnut. Karjan kierto suoritettiin silti varmuuden vuoksi aina ennen kuin eläimet päästettiin ensi kertaa laitumelle. Vaski toimi myös karjankiertäjänä.

Eläinten rehu koottiin Tsorppa-ahon niityiltä. Sieltä saatiin jopa kymmeniä tonneja mehevää perosheinää. Kylvöheinää ei sen sijaan ollut. Kaskea poltettiin edelleen, vaikka se virallisesti oli kiellettyä. Sakkoa siitä joutui maksamaan viisikymmentäkin ruplaa kerralla. Pelloilla viljeltiin ruista ja ohraa, myös vähän kauraa, vuorotellen, koska Röhön vaara-maat eivät olleet hallanarkoja. Soita ryhdyttiin ojittamaan vasta 1920-luvulla.

Metsätöitä ei paljonkaan ollut, vaikka tukinajossa oltiinkin talvisaikaan. Jos kesällä sattui lähistöllä metsäpalo, kaikki kynnelle kykenevät röhöläiset lähtivät sitä sammuttamaan. Näin oli käynyt kesäkuun lopulla vuonna 1894, kun I.K. Inha kumppaneineen olisi tarvinnut Röhöstä soutajan. Kaikki olivat sammuttamassa suurta metsäpaloa Kepajoen kankailla, muutaman peninkulman päässä kylästä itään. Sai Inha sentään kuvatuksi röhöläisen karhunloukun ja sai vihdoin soutajankin.

Kalastusta harjoitettiin melkein päri vuoden. Venettä kyläläisillä oli kymmeniä Röhö-, Jako-, Eli- ja Soppeljärven sekä Kunnivon ja Kautolammen rantamilla.

Kevätkalastus alkoi heti, kun joet vapautuivat jäistä, ja päättyi juhannukseen. Heinätöiden aikaan pyydettiin vain keittokalaa, ja syyskalastus jatkui siihen asti, kun vesistöt taas peittyivät jäähän. Syksyllä pyydettiin etupäässä muikua ja siikaa verkolla ja nuotalla. Kun jää kannatti, siianpyynti jatkui jääverkoilla. Kalamatkoilla viivytettiin koko viikko, ja yövyttiin kalapirteillä. Yleensä kalastettiin vain

Röhöläinen Maria Luoto kotikylänsä kalmismaalla.

Röhön kylän väkeä, pääosin nimeättömiä. Keskirivissä istumassa vas. kolmas ja neljäs Maria Luoto ja Maria Suviranta.

kotitarpeiksi, mutta osa hyvästä saaliista myytiin, jos kiertävä kauppias sattui kylään.

Röhöstä kuten muistakin Uhtuantakaisista kylistä käytiin kalastusmatkoilla myös Jäämerellä. V. 1872 jälkeen Petsamonvuonon rannalle syntyneeseen Karjalankylään muutti asukkaiksi myös röhöläisiä, mm. Miitrei Luukkojeff.

Metsästyksessä käytettiin 1900-luvun alussa ansoja, ritoja sekä pyssyä. Ritoja oli paljon käytössä. Ne olivat kolmisenäisiä loukkupyödyksiä, joissa oli syötti. Rita oli tehokas pyyntikeino. Niinpä saaliista, varsinkin kanalinnuista jäi osa myytäväksikin.

Syksy oli paras metsästykskausi. Jäätyneet linnut, etupäässä ne olivat riekkoja, kuormattiin rekeen ja käytiin myymässä Kajaanissa ja Oulussa asti. Vasili Lasaroff kävi neljän lintukuorman kanssa Oulussa, mutta kaikki eivät halunneet lähteä niin pitkille kauppamatkoille, vaan turvautuivat Suomen puolella lähellä rajaa asuvaan välittäjään Kontti-Villeen, joka osti lintujen lisäksi kaikenlaisia lumpuja.

Pitkät kauppamatkat eivät aina olleet turvallisia. Tästä esimerkkinä on isäntä Luukkosen kertomus A.W. Ervastille tämän yöpyessä hänen luonaan heinäkuussa vuonna 1879. Isäntä kertoi olevansa veljeksistä ainoana elossa; yksi oli kuollut kauppamatkallaan Oulussa, toinen oli murhattu Pudasjärven lähellä ja isäntää itseäänkin oli ammuttu kerran Kiimingissä.

Luukkosen talo oli aikanaan Matalaniemen varakkaimpia. Hänen poikansa ja pojanpoikansa vaimoineen ja lapsineen tuli pakolaisina Ouluun vuonna 1922. Toinen tytär oli jo aikaisemmin muuttanut Lohjalle ja sieltä avioitunut röhöläisen Ossipoffin pojan kanssa.

Röhön kauppiamiehiä

Varsinaisia-kauppiaitakin Röhössä oli muutamia. Kauppias Petrinillä oli Korkeaniemessä sijaitsevan kaupan lisäksi

liikkeitä Uhtualla ja Suomessakin, Kajaanissa. Hän kulki säännöllisesti niitä tarkastamassa.

Kauppiaina Suomessa olivat lisäksi ainakin O. Leontjeff Lohjalla, William Luoto (ent. Lasaroff), jolla oli tukku-kauppa Tehtaankadulla Helsingissä sekä Ontto Lasaroff josakin päin Etelä-Suomea; myös Onton pojat kulkivat Suomessa kaupalla. Vasili Lasaroff perusti kaupan Oriveden Sukkilaan vuonna 1911 ja niinikään röhöläinen Oskari Aalto Laitilaan vuonna 1923.

Yritteliäisyyttä Röhössä oli aina ollut. Kerrotaan kahdesta ikäneidosta, jotka olivat valmistaneet rahaa aivan kylän keskellä olevassa riihessä. Heitä oli kovasti sen vuoksi painostettu. Lopulta naiset kyllästytivät ahdisteluun niin, että polttivat sekä riihen että sen mukana itsensäkin.

Myöhemmin paikalla kasvoi kymmenkunta paksurunkoista koivua, ja sitä käytiin katsomassa muistakin kylistä asti. Koivikon ympärillä oli aluksi kivialtaus, mutta myöhemmin tilalle tehtiin puuaita. Pääsy alueelle oli kielletty, ja sen kohdalla piti kumartaa ja molittaa joka kerta. Toispaikkuntalaiset tätä tarkoin noudattivatkin, röhöläiset eivät.

Kylän kouluoloista

1800-luvun viimeisenä vuosikymmenenä Röhössä ei ollut vielä kymmentäkään lukutaitoista. Akiman Oskari (Lehto) oli nuoruudessaan oppinut lukemaan Suomessa. Hän oli tukinuitossa ollessaan tutustunut kyläseppään, joka lupasi opettaa hänelle sepän ammatin. Kun seppä huomasi, ettei nuorukainen osaa ukea, hän opetti senkin taidon. Ja kun Oskari neljän kuukauden kuluttua palasi kotikyläänsä, niin siinäpä riitti ihmettelemistä: "Akiman Oskari on nyt seppä ta osuau luke, kirjoittua ta numeroilla laskie."

Lasaroffin Onton pojatkin olivat käyneet Suomessa koulua ja salakuljettaneet sieltä tullessaan aapisen. Heidän naapurinsa Tanila Leontjeff, entinen merimies, venäjänkielen

taitoinen, toimi tarvittaessa pappina. Hänen naisensa, entinen nanna, opetti tuosta kylän ainoasta aapisesta halukkaille kirjaimia. Luvatonta se oli, mutta sillä tavalla moni röhöläinen pääsi opin alkuun. Opettajakin kylään salaa hankittiin Uhtualta, mutta tälle pappi Kanskinille piti maksaa melkoinen rahapalkka eikä varsinkaan suurperheisillä ollut tarpeeksi varoja.

Lukutaitoisia tarvittiin esim. kylänvanhimman, stuarostan sekä starssinan eli kruununvoudin tehtäviin. Parassia (Paula) Lasaroffin, synt. 1882, isä toimi kuusi vuotta stuarostana. Käytäntönä oli, että tuota virkaa hoiti röhöläinen kaksi peräkkäistä kautta, sitten oli hämeenkyläisen vuoro.

Stuarostan virka vaati paljon aikaa ja omat eväät. Stuarostalle maksettiin lähinnä kyydeistä koituneet kulut. Kerran vuodessa oli vietävä kassa aina Kemiin asti. Starssina taas valittiin Uhtuan kunnan kaikista kylistä vuoronperään kolmeksi vuodeksi kerrallaan. Vuonna 1892, kun Sparre ja Wikström kävivät Röhössä, oli röhöläisen vuoro toimia starssinana. Hän asui Uhtualla, mutta antoi suomalaisille suosituskirjeen vaimolleen kotikylään. Tämä kookas ja mukkea emäntä tekikin tulijoihin suuren vaikutuksen, eivät olleet hänen vertaistaan ennen Karjalassa nähneet.

Kun Uhtualla aloitettiin kouluhankkeet, niin röhöläisetkin halusivat koulun omaan kyläänsä. Rahaa Uhtualta ei luvattu, vaan käskettiin hankkia varat itse. Korkeaniemen Rotjolassa asuva Miihkali sai tämän tehtäväkseen. Hän oli rehti ja pätevä mies ja koska talossa oli yhdeksän toistaan potrempaa poikaa, katsottiin, että vanha isäntä joutaa rahan keruuseen talonpidon siitä kärsimättä. Kesä oli loppuillaan, kun Miihkali lähti ja teki pitkän kierroksen aina Sunkuun asti. Rahaa kertyi sievoinen summa ja sillä rakennettiin 1900-luvun alussa koulutalo talkoovoimin.

Ensimmäiseksi opettajaksi palkattiin venäläinen Mihail Lukits, paremmin Lollona tunnettu. Hän pysyi koko elämänsä Röhössä ja keräsi oppilaidensa kanssa kesäisin suuret kasvi- ja kivikokoelmat koululle. Hänen seuraajakseen saatiin Paanajarven papin Petuhovin poika, joka tosin ei ol-

lut opettaja, mutta osasipa lukea ja laskea.

Vuosien 1898—1905 välillä syntyneet röhöläiset tulivat näin sivistetyiksi. I maailmansodan alkaessa Röhön koulu suljettiin.

Maailmansota syttyy

Jo ennen I maailmansodan syttymistä kylän nuoria miehiä oli otettu tsaarin armeijaan. Kiannon käydessä kylässä oli juuri tällainen "Röhön rykmentti" valmistautumassa lähtöön kaukaiselle sotanäyttämölle elokuun 13. päivänä 1914.

Rekryyttien, röhöläisittäin lekruttoloihin lähtö oli sydäntäsärkevä tapahtuma. Kutsunanalaiset hukuttivat huolensa viinaan ja hoipertelivat humalassa kylätiellä. Viinaa oli ostettu tsetvertnoittain eli kolmen litran pulloissa Kemistä tulevilta kulkijoilta ja sitä käytettiin vain tällaisten erikoistapahutumien aikana.

Naisille, ei ainoastaan niille, jotka joutuivat eroamaan pojistaan tai miehestään, tämä oli yhteisen surun aikaa, mutta "ylinnä kaiken kaikui korkealta kiukaan kosinolta ja uuninpäällystöltä vanhimpain naisten valitus". Sotaan kun vietiin parhaaseen elonkorjuu aikaan esim. talon ainoa mies, kuten Jöysein Hilippä, jolta pirttiin jäi kahdeksan lasta, vanhalta äidiltä kolme jo perheellistä poikaa, Luukkosen Vasilin poika Kuisma, Levan Vasselei, joka sillä matkalla sairastui niin, että kitui muutaman vuoden ja hirtti lopuksi itsensä, vietiin sellaisiakin, jotka olivat jo olleet Japanin sodassa kuten jättiläiskokoinen Nikolai ja suuriperheinen Ossippa sekä Jyrin Risto ja "Pöppökarhu" eli Pöppön Iivana. Niin tämä kymmenhenkinen rykmentti lähti seuraavana aamuna vaeltamaan kohti tuntemattomia kohtaloita.

Elämä kylässä vaikeutuu

Vuoden 1918 aikana röhöläisten elämä vaikeutui entisestään, sillä syksyllä korjattu vilja ei riittänyt kuin puoleksi vuodeksi. Leivän jatkeeksi kiskottiin petäjäistä. Pettujau-

Röhöläisiä yhteiskuvassa. Seuraavat nimet tiedetään: Maria Suviranta, o.s. Leontjev, Hotatta Vasiljeff (Suviranta) sekä heidän lapsensa Anni ja Helmi, Maria Luoto, Jussi Luoto sekä Paksu-Outi (kesk. vas.).

Röhön naisväkeä. Tunteeko kukaan?

hosta ja perunamuhennoksesta — perunaa sentään oli saatu runsaasti — tehtiin rieskaa.

Röhöstäkin oli lähtenyt suuri joukko nuoria miehiä ja naisväkeäkin tienestiin Muurmannin radalle. Osa heistä värvättiin ns. Karjalan legioonaa. Kevättylvöt jäivät tekemättä, kun ei ollut työväkeä eikä juuri siementäkään. Häätä oli suuri, ja lapsia kuoli nälkään. Legioonalaiset siirrettiin seuraavana vuonna Kemiin ja silloin röhöläiset päättivät paeta.

Seuraavan vuoden keväällä 1920 tilanne helpottui hetkeksi, kun Kiestingistä päin tuotiin kymmenillä hevosilla elintarvikkeita. Kuormat oli tosin tarkoitettu Uhtualle, mutta kelirikon takia tiet olivat jo niin pehmeät, että Röhöön ne tavat jäivät. Pidettiin kyläkokous ja kaikki jaettiin 'piäluvun mukah'. Talven varaksi oli Röhön rahvaan silti valmistettava pectua, sillä viljasato oli jäänyt sangen heikoksi.

Syksyllä 1921 tuli Röhöön määräys, että kaikkien 18—40-vuotiaitten on valmistauduttava puolustamaan Karjalaa. Käskyn toi taloihin Pöpön Iivana, jolla oli terävä kieli ja joka tunnettiin uhkarohkeasta luonteestaan. Niin lähtivät röhöläiset taas sotimaan, nyt Kokkosalmen suunnalle.

• Röhön oloista neuvostovallan aikana ja sodan myrskyissä sekä kylän lopullisesta häviämisestä (likvidoimisesta) 1960-luvulle tultaessa kerromme KH:n seuraavassa numerossa.

LÄHTEET:

Ervasti A.W.: Muistelmia matkalta Venäjän Karjalassa kesällä 1879 (1918)
 Härkönen Iivo: Itäinen vartio (1920)
 Inha I.K. Kalevan laulumaillo (1921)
 Juvelius J.W.: Muistoja pohjoisen Venäjän Karjalan muinaisuudesta (1888)
 Kempainen E.: Vienan kävijöitä (1919)
 Kianto Ilmari: Vienan virroilta, Kalevalan kankahilta (1915)
 Lehto Heikki: Kotikyläni Röhö (1977)
 Leontjev Pauli: Kotoisilta kulmilla (1989)
 Räikkönen Erkki: Heimokirja (1924)
 Sparre Louis: Kalevalan kansaa katsomassa (1930)

 Maiju Keynään perinnehaastattelut (1940)
 Röhöä koskevia asiakirjoja (suom. Matti Pöllä)

Maaton kansa palaa palaa Bomban teatteriin

Edesmenneen repolalaisyntyisen Mikko Samulisen näytelmä 'Maaton kansa' palaa Bomban kesäteatteriin Pielisen rannalle tänä kesänä. Kuten muistetaan, näytelmää esitettiin hyvällä menestyksellä kesäkaudella 1983.

Näytelmän ohjaa Paavo Liski ja musiikin on säveltänyt Seppo Paakkunainen. Pääosissa ovat Martti Wallen Tukholman kuninkaallisesta oopperasta, Leo Pentti Kuopion kaupunginteatterista, Varpu Reilin Lahden kaupunginteatterista, Petri Liski Kansallisteatterista ja freelance näyttelijä Pentti Louko. Lisäksi mukana on suuri joukko paikallisia amatöörejä.

Maaton kansa kertoo Repolan ja Porajärven asukkaiden kohtaloista Tarton rauhansopimuksen jälkeen. Näytelmä esitetään 18 kertaa. Kesän ensi-ilta on 5.7., viimeinen esitys 4.8.

Tulevia isäntiä Aunuksesta Otavaan maatalousoppiin

Yhdeksän tulevaa isäntää Aunuksesta saapuu ensi syksynä Otavan maatalousoppilaitokseen oppia saamaan. Kotimaassaan he ovat jo saaneet alan peruskoulutuksen.

Otavassa aunukselaiset viiptyvät vuoden ja tuona aikana opettelevat mm. huoltamaan ja korjaamaan maatalouskoineita.

MUISTOJEN KARJALAN!

Lähdöt:

SORTAVALA

perjantaisin aina syyskuun loppuun saakka
 Kotikuntakäynnit: Suistamo, Harlu, Soanlahti,
 Lahdenpohja ja Korpiselkä

IMPILAHTI JA PITKÄRANTA

lauantaisin syyskuun loppuun saakka

Bussireitit:

- Hki—Lahti—Mikkeli—Niirala
- Kokkola—J:kylä—Varkaus—Joensuu—Niirala
- Oulu—Iisalmi—Kuopio—Niirala
 ja tietysti matkalta

Hinta **1.100,-** /hlö 3 pv

Sis. puolihoito, bussimatkat, viisumihak., opastus
 Muistorikkaalla matkalla mukana Laatokankarjalaisten liitto ry.

KYSY LISÄÄ JA VARAA PAIKKASI HETI!

Siltakatu 4, Joensuu
 Puh. 973-129 550/Nurminen